

STUDENTEN WEEKBLAD

14^e Jaargang.
No. 12.

REDACTEUREN:
C. TELLEGEN, W. F. A. RÖELL, G. B. V. D. WERFHORST, J. H. V. ROSSEM,
J. W. DE MAREES VAN SWINDEREN, H. S. V. LENNEP, H. R. BEUKELMAN.
MEDEWERKSTER UIT DE DAMESSTUDENTEN: MEJ. G. C. KRAYENHOFF V. D. LEUR.
DOOR DE C. C. VOOR STUDIEBELANGEN BENOEMDE VERTEGENWOORDIGER: A. J. STARING.

Donderdag
21 Dec. '11.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. W. W. W. W. W.
WALTMAN JR.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

Tot de Redactie toegetreden:

H. R. BEUKELMAN.

BERICHT.

Het volgend nummer zal Donderdag 11 Januari 1912 verschijnen.

Inzendingen worden ingewacht vóór Dinsdag 9 Januari, 4 uur 's middags, Vlamingstraat 34.

RED.

Inhoud.

Aan de Lezers en Lezeressen, door H. R. Beukelman.
Delftsch Studenten-Corps.

Toespraak gehouden door den President van het Delftsch Studentencorps, den heer H. G. Nolen, bij gelegenheid van de Senaatsoverdracht, op Maandag 18 December 1911.

Toespraak gehouden door den President van het Delftsch Studentencorps, den heer J. Ph. Tollenaar, bij gelegenheid van zijne installatie, op Maandag 18 December 1911.

Apollo, door A. d. J.

Het Lustrum aan den horizon, II, door X.

Studiebelangen.

Centrale Commissie.
Staten-Generaal en T. H.

Uit de Delftsche wereld.

Aan Mej. H. v. Gelderen en G. K., door E. Hijmans Jr.

Vereenigingsleven.

De noodzakelijkheid der arbeidersbeweging.

Politiek.

De politieke toestand in Europa en zijn economische basis, door A. B.

Studentenpers.

Onze verhouding tot Minerva, door de Redactie.

Boekbespreking.

De Kinderen van Huize ter Aar, door O. M.

Technische Hoogeschool.

Lijst van Vergaderingen.

Aan de Lezers en Lezeressen.

In de laatste maanden heeft zich in Delftsche kringen buiten het D. S. C. meer en meer een streven geopenbaard, niet alleen om te komen tot meerdere uiting naar buiten van de ideeën en gevoelens welke daar leven, doch vooral ook om deel te hebben in de taak om de zoo verschillende stroomingen in de studentenwereld tot overeenstemming en eenheid te brengen.

Door ondergeteekende als Bondslid of liever als niet-Corpslid in haar midden op te nemen heeft de Redactie van het S. W. aan genoemd streven tegemoet willen komen. Zij heeft daarmede ook in dit geval op daadwerkelijke wijze blijk ervan willen geven dat het weekblad een algemeen Delftsch Studentenblad is en wenscht te zijn.

Het ligt voor de hand dat deze precedenten zijn taak eer zwaar dan licht maken. Daarom wil hij deze dan ook niet aanvaarden zonder een beroep te doen op den steun van

hen, tot wier kringen hij behoort. Steun, die naar hij hoopt niet zal bestaan in een stroom ingezonden stukken van zeer tendentieuze aard „die ze nou wel zullen opnemen”, doch in een ernstige medewerking om het S. W. in waarheid orgaan van de Delftsche Studentenwereld te doen zijn, iets waarvoor degenen, wier oprechte wensch het is ons blad tot dit doel te helpen brengen, geen nadere voorschriften behoeven.

Ter voorkoming van misverstand lijkt het hem nuttig nog op een omstandigheid de aandacht te vestigen.

Ondergeteekende is lid geweest van de Delftsche sub-redactie van Alma Mater. Indien hij thans zijn zetel daar met die in de S. W.-redactie verwisselt, gaat hij hiertoe over omdat hij meent dat waar de gelegenheid werd aangeboden zijn pogingen, om te geraken tot eenheid in de studentenmaatschappij voor zoover Delft betreft, ons weekblad als terrein van werkzaamheid zijn aangewezen. Het ideaal van algemeen Delftsch Studentenblad is het best in het S. W. te verwezenlijken.

H. R. BEUKELMAN.

Delftsch Studenten-Corps.

TOESPRAAK

GEHOUDEN DOOR

den President van het Delftsch Studentencorps,

den Heer H. G. NOLEN,

bij gelegenheid van de Senaatsoverdracht,

op Maandag 18 December 1911.

Mijne Heeren Senatoren, Honorair- en te installeeren Senatoren, Leden van het Delftsch Studentencorps.

Het oogenblik is dan gekomen, waarop wij de leiding van ons Corps in andere handen moeten overgeven. Het is voor ons jonge menschen, vreemd te zien naar wat achter ons ligt, wij zijn gewoon met begeerig verlangen steeds onze armen te strekken naar de toekomst, naar wat de snelvoetige tijd ons zal brengen, wat daar achter ons ligt, is slechts de staag klimmende weg, die voert naar een onbekend einde dat wij voor ons verwachten. Wij echter moeten op dit oogenblik wel stilstaan en omzien, wij hebben bereikt het hoogste punt, waar wij in ons studentenleven konden komen, daarin wacht ons geen hooger doel meer, wij hebben een jaar lang ons Corps mogen besturen en vertegenwoordigen. Wij hebben dat beschouwd als een zeer schoone en gewichtige taak, omdat wij daarbij doordrongen waren van het besef dat mooi en goed de grondbeginselen zijn van het Corps, dat begrippen van eerlijkheid en oprechtheid erin heerschen, dat zonder smetten de naam van ons Corps is en dat wij in de eerste plaats geroepen waren, dat alles te handhaven.

Wij hebben, terwijl wij waren Senatoren van ons Corps, steeds meer dat besef gekregen, steeds warmer werd onze liefde voor dat Corps, naarmate wij meer in aanraking kwamen met de verschillende kringen, meer zagen de verschillende praestaties, meer begrepen de groote kracht die dat Corps moet hebben, waarvan de leden, hecht verbonden in grootere en kleinere kringen, allen gevoelen den sterken band, die 't geheel omsloten houdt, allen bereid zijn een-

drachtig samen te strijden wanneer men hun Corps zou aanvallen.

Toen ik hier tot U sprak bij mijn installatie, toen heb ik eraan herinnerd dat wij niet langs wegen van rozen tot U gekomen waren. Onze Senaat werd geboren na tijden van onrust en beroering. Maar ziet, na onze verkiezing scheen alle stormwind bedaard en wij hebben gevaren op gladde wateren tot op dezen dag nu wij het roer aan nieuwe stuurlieden overgeven. Wanneer ik goed zie, geloof ik te mogen zeggen, dat die storm, die in de maanden December en Januari in ons Corps zou gewoed hebben, waarbij twee successievelijke Senaten van de brug van het Corpsschip zijn verdwenen, slechts schijnbaar met forsche rukken dat schip heeft geslingerd, dat wel veel schuim en water opspatte en hen op de brug deed denken aan noodweer, maar dat niet zeer diep het water zich roerde, dat onder de bovenste hooggolvende laag een rustige waterspiegel lag waar 't schip kalm op voortdreef.

En kon het anders; zou het Corps werkelijk door wetswijzigingen in groote beroering kunnen gebracht worden, herschapen in een strijdperk, waar de geestdriftige menigte zwaaiend met hoeden en doeken, juichend en tierend zijn voorvechters aanmoedigt? Zien wij niet telkens weer bij vergaderingen, waar het gaat om wetswijzigingen een geringe belangstelling, een heftigheid van zeer enkelen, afstekend tegen een egale achtergrond van de rustige volstrekt onbewogen groote menigte? Er wordt dan gesproken van laksheid en onverschilligheid, van stervend Corps-enthousiasme, maar laat eens een kwestie zich voordoen, die de principes of de eer van het Corps raakt; ziet naar de geschiedenis van het Corps, gij behoeft niet eens ver terug te gaan om het beeld in U te zien herrijzen van de groentijdsvergadering der Debatingclub, en erkent dan dat voor kwesties die werkelijk de levensbelangen van het Corps raken, de belangstelling en strijdlust algemeen zijn en begrijpt dat het volkomen irrationeel zou zijn, wanneer werkelijk het geheele Corps met opgewonden belangstelling zou volgen de vaststelling van wettelijke bepalingen, de regeling van financieele bijzonderheden; die wetten zijn toch slechts bestaanbaar, wanneer zij zich aanpassen aan de heerschende toestanden, overeenkomen met de principes van het Corps. Het geheele Corps maakt die toestanden, steunt die principes, dat is het werkelijk intense Corpsleven, maar voor de noodzakelijke en logische uitvloeisels van die toestanden en principes, de omschrijving en regeling van de bijzonderheden in de artikelen der wet, daarvoor zal nooit het groote geheel zich met enthousiasme interesseeren, de groote menigte zal zich niet geroepen gevoelen zich daarin volkomen helder in te werken.

Het komt mij dan ook natuurlijk voor, dat de besprekingen over wetswijzigingen, door onzen Senaat voorgesteld, en die te zamen een geheel nieuwe wet uit de oude te voorschijn moesten brengen, slechts door een betrekkelijk gering aantal leden werden gevolgd.

Ik meen te mogen zeggen, dat de op successievelijke Corpsvergaderingen tot stand gekomen wet, die op 1 Januari 1912 in werking zal treden, zich geheel aanpast aan de in werkelijkheid bestaande toestanden.

Het zou mij te ver voeren nu eenigszins uitvoerig na te gaan, welke veranderingen in de bestaande wet werden aangebracht, slechts wil ik wijzen op een nieuw gesteld hoofdstuk van de verkiezingen, dat de wet in overeenstemming brengt met den feitelijken toestand en een Senaat, die toevallig anders over dit onderwerp denkt, belet op willekeurige wijze, verschillend van die welke het Corps gewoon is, de verkiezing te regelen. Dan is daar ontstaan een nieuw hoofdstuk Rechtspraak, dat naar wij hopen zal medewerken om de heilige rechtvaardigheid in het Corps te bevorderen. Vervolgens een nieuw opgesteld hoofdstuk van het Eerste Jaar, dat meer volledig is dan het oude en wil trachten een beter toezicht op dat jaar mogelijk te maken. Hoewel het hoofdstuk over de Candidaat-leden niet geheel gewijzigd werd overeenkomstig onze wenschen, die een recht van voorkeur voor ouderejaars hadden willen zien vastgelegd, heeft de getroffen regeling bewezen, bij goede toepassing tot hetzelfde doel te voeren.

Ik kom zoo vanzelf tot een tijd uit ons Senaatsjaar, waarin wij het volgens mij belangrijkste deel van onze taak hadden te vervullen, den afgelopen groentijd.

Ik wil hier niet meer spreken over de noodzakelijkheid onzer officieelen groentijd te handhaven. Velen in den lande schijnen nog steeds niet te weten, dat elk nieuw student uit den aard der zaak als groen wordt behandeld, en dat slechts een officieele groentijd is ingesteld om een einde te maken aan deze hinderlijke onbepaald durende behandeling als groen,

waar bovendien niet het minste toezicht op bestond, dat dus afschaffing van dien officieelen tijd het eigenlijke „groenloopen” veel erger zou maken, de jong aankomenden geheel over zou leveren aan de slechtste individuen onzer samenleving, terwijl nu de invloed der goede elementen een overwegende is; dat de tegenwoordige groentijd de nieuwelingen een maand lang om zoo te zeggen vasthoudt in Delft, terwijl eenige dagen onder leiding van enkele ongunstige studenten elders doorgebracht, hetgeen zonder groentijd zeer zeker zou gebeuren, velen der onervaren jongens voor goed ten verderve zou voeren; dat ten slotte voor het Studentencorps zelve die tijd de eenige mogelijkheid biedt om een algemeene grondige kennismaking te verkrijgen, om de eenheid te bewaren in elk jaar en tusschen de verschillende jaren onderling.

Ik gebruikte daar het woord onervaren; ik wil mij niet het recht aanmatigen over de opvoeding door de ouders te oordeelen, maar ik geloof dat ook vele ouderen, wanneer zij evenals ik in de gelegenheid waren geweest één der eerste gesprekken met hen die de groentijd ingingen, te houden, zich zouden verbazen over den toestand van bijna volkomen onwetendheid waarin sommige ouders hun zoons het vrije leven insturen, en zich afvragen of die ouders dat met hun verantwoordelijkheidsgevoel kunnen overeen brengen.

Deze groentijd is zonder stoornis verlopen, misschien is alleen de door ons aan één persoon gegeven straf een bijzonderheid te noemen. Wij meenden echter dat de Senaat niet moet aarzelen te straffen, wanneer dit noodzakelijk is; wel betrof het hier geen mishandeling van een groen, maar het zou ook verkeerd zijn wanneer de Senaat zich tot dergelijke gevallen met zijn straffen bepaalde, een openbare belediging van een groen als waarvan hier sprake was, behoort als zeer verwerpelijk te worden bestempeld. In het algemeen moet de Senaat zich in den groentijd geenszins bepalen tot het beletten van ruw optreden tegen de candidaat-leden, hij moet er zich van bewust zijn, een groot deel van de verantwoordelijkheid voor al wat er in dien tijd gebeurt te dragen. Het is dan ook een plicht van den Senaat te noemen, ook moreel de candidaat-leden te steunen wanneer dit noodig is. Wij hebben onze taak in dien geest opgevat en tevens ons erop toegelegd den groentijd zoo rechtvaardig mogelijk te maken. Wij hebben al wat op protectie gelijk trachten tegen te gaan, het is een volkomen ongemotiveerde bevoordeeling van enkelen ten koste van anderen, wij hebben zooveel mogelijk de candidaat-leden met alle verschillende kringen in aanraking gebracht. Het is de plicht van elken Senaat daaraan veel moeite te besteden. Niets vooral is zoo verkeerd dan het door die zoogenaamde protectie de nieuwe leden bijbrengen van een idee van superioriteit boven anderen, die zij door geen enkele daad hebben verdiend.

Er is dan een groot eerste jaar te voorschijn gekomen. Het zal voor mijn opvolgers zijn weggelegd te zien wat dat nieuwe jaar zal beteekenen voor het Corps. Ik meen tot nu toe daarin een opgewekt leven te zien, slechts kan ik niet nalaten hier een door dat jaar begane misslag openlijk af te keuren. Ik bedoel het optreden van dat jaar in Scala, waardoor het een soort openbare vlegelachtigheid en onbetamelijke aanmatiging aan den dag heeft gelegd, die door de buitenwereld zoo dikwijls als inherent aan het studentendom wordt beschouwd, en die wij daarom moeten trachten des te verder van ons te houden. Maar aan die eerstejaars zal wel gebleken zijn, of langzamerhand duidelijk worden, dat een dergelijk optreden onder de oudere studenten slechts afkeuring vindt, laten wij hopen dat zij hun eigen handelwijze het volgend jaar als een afschrikwekkend voorbeeld aan de nieuwelingen van dan zullen voorhouden.

Nog eens heb ik mijn blikken laten gaan over wat in ons Senaatsjaar in het Corps voorviel, en waaraan wij in den loop van dat jaar onze aandacht hebben besteed. Maar wij zagen niet alleen naar het gebeuren in het Corps, wij zagen ook naar wat er daar rondom geschiedt, hoorden naar de stemmen die ons vanuit de buitenwereld bereikten.

Er zijn tijden geweest dat de Nederlandsche studenten leefden in hun Corpsen als eertijds de ridders in hun veilige burchten. Zij vierden er feest en dronken en zongen, de minstreef zong er zijn lied, de nar gaf er zijn geest en zijn scherts, slechts 't verwarde gedruisch drong door tot de hutten der armen, tot de cel van den monnik, 't studeertvertrek van den wijsgeer, en zij zeiden dan: „hoort hoe het lustig weer toegaat daarboven op 't slot, gelukkig dat er plaatsen nog zijn op d'aarde, waar de lasten des levens niet worden gekend, noch de druk van de wijs-

heid of de ernst des ouderdoms". En als de burchtheer dan uitrok met zijn stoet van getrouwen, om jeugd doortinteld en begeerig naar vreugde en roem zich te storten in strijd met geburen of in vroolijke jacht met geschal van horens en gebries van de paarden al dolle jonkheid uit te zwaaien in breede golf, dan juichten de burgers hem toe, genoten van zoovele vrijheid en jeugdige kracht, van zooveel bewegen en gewemel van kleuren. Zoò dacht men eertijds ook over ons, onze feesten, gebruiken en zeden. Maar die tijden zijn heen, velen zijn er nu buiten die Corpsen, die nauwlettend en scherp steeds naar ons kijken, veelal helaas niet om er te zien wat goed en schoon bij ons is, maar slechts met een critischen blik en gereed om met scherpe afkeuring naar ons te wijzen, zoodra zij iets zien dat hun verkeerd lijkt. Zij brengen met vergrootglas en prisma een spectrum van ons leven op het scherm en vergelijken het met dat van hun eigen leven, dat zij als het normaalspectrum beschouwen. Maar wie noemt er het spectrum van de zon normaal ook voor de jongste sterren, wie houdt er het spectrum van het leven van gezeten burgers of grijsaards aan de jeugd als normaal voor!

Het Delftsche Studenten Corps is niet bang voor die blikken van buiten, omdat het zich bewust ervan is, dat niets slechts onder zijn vanen gedoogd wordt, dat wat verkeerd er mocht zijn, door eigen kritiek wordt veroordeeld, dat wat vrijheid en jeugd meebrengt niet tot slechtheid of immoraliteit is verworpen. Wij willen klaar licht laten schijnen op ons studentenleven, op al onze daden, maar wij willen blijven jong en juichend van levensblijheid, vrij in ons eigen bestaan in onze eigen maatschappij. Wij zullen ons niet door personen buiten ons Corps, die niet ingeleefd kunnen zijn in 't innerlijke daarvan, nieuwe toestanden laten opdringen en de wet laten voorschrijven, zoolang wij ons bewust ervan zijn, dat wij niet gefaald hebben, dat wij kracht genoeg hebben om ons zelf hoog te houden, om ons zelf zoonoodig te herzien. Maar om sterk te kunnen zijn en fier het hoofd te heffen moet men zeker zijn van eigen recht en smetteloosheid.

Het Delftsche Corps kan rustig zichzelf beschouwen, het zal niets in zichzelf ernstig behoeven te laken. Ik heb het recht te herhalen, wat ik bij mijne installatie gezegd heb, dat de moraliteit in onze Delftsche studentenwereld op het oogenblik op een hoog peil staat. Men spreekt van zedenbederf onder de Nederlandsche studenten, maar wanneer men de werkelijke moraliteit, het zedelijk leven der Delftsche studenten vergelijkt met vroeger, vergelijkt met andere kringen in de maatschappij en met buitenlandse studenten, wanneer men niet blijft staren op enkele uiterlijkheden maar ernstig tot in het wezen der zaak, tot de feitelijke daden doordringt, dan zal men moeten erkennen, dat bij onze leidende kringen van een dergelijk bederf geen sprake is. Het Delftsche Corps weet zijn vlag onbevlekt, moge het steeds zoo blijven.

Er zijn er die wijzen op het groot aantal studenten, dat geen lid van ons Corps is en meenen dat het de plicht van dat Corps is te trachten die velen tot zich te nemen. Ja, wanneer het mogelijk was een groot deel van die niet-Corpsleden werkelijk geheel op te nemen in ons studentenleven, in onze gezelligheidskringen, van hen te maken Corpsleden in den volsten zin van het woord, dan zouden wij juichen van ganscher harte, maar wanneer dit mogelijk zou zijn, waarom zouden die velen dan thans niet tot ons Corps toetreden?

"De groentijd" zeggen sommigen. Zij zeggen het op aarzelenden toon, want ook zij weten eigenlijk wel, dat maar voor enkelen heel weinigen dat een bezwaar is voor het Corpslidmaatschap. Het berust op een dwaling dien groentijd te noemen als iets dat velen van het Corpslidmaatschap zou terughouden, een eerlijk onderzoek zou dat zeer zeker aantoonen.

Dan roept men ons toe: "het Corps is te duur, die velen zijn niet financieel bevoorrecht genoeg tot Uwe schare toe te treden". Ik antwoord dan "slechts voor enkelen geldt werkelijk dat bezwaar, en het ligt op onzen weg dat zoo mogelijk te verminderen; ik zeg voor enkelen, want, hebben die niet-Corpsleden, die reeds sedert jaren bij honderden in Delft studeeren, zich ooit op den duur in getalen, die werkelijk groot zijn, vergeleken bij hun totaal aantal, bijeen geschaard tot een goedkope gezelligheidsvereniging, hebben zij ooit getracht met geringe middelen zich een studentenleven te verschaffen dat bij hun jeugd paste? Moeten wij niet uit het feit, dat dit nooit is geschied, concludeeren, dat het òf onmogelijk is, òf dat zij niet verlangen naar een werkelijk studentenleven, dat de veranderde tijdsomstandigheden hebben meegebracht dat tegenwoordig

velen gaan studeeren die slechts wenschen een voortzetting van hun hoogere burgerschoolstudie, die hen klaar moet maken voor een betrekking, die niets gevoelen voor het leven van student, dat bij de omgeving waaruit zij voortkomen slecht past, niets begrijpen van de waarde, die eenige jaren van vrijheid, van emoties en zelfopvoeding voor hen zouden kunnen hebben en die dus een totale onverschilligheid bezitten voor al wat er buiten hun studie ligt, die in één woord geen student wenschen te zijn".

En weer zegt men mij: "Wanneer dan die velen geen werkelijke studenten kunnen worden, neem ze dan althans op omdat ze studeeren in Delft, breng tenminste, door den studieband vereenigd, alle studeerenden in Uw Corps en blijf Uw gezelligheidsleven behouden in een deel daarvan".

Maar hoe is de toestand dan nu? Brengt niet de Centrale Commissie alle studeerenden te zamen, brengen niet de vakverenigingen alle studenten in één studievak bijeen, en is ooit gebleken dat dit alles, wat op de studie betrekking heeft, eenigen nauweren band tusschen de studeerenden gaf? Zoudt gij denken, dat die enkele naam van "Corpslid" plotseling dien band zou vlechten tusschen hen? Gij zult absoluut geen gevoel van eenheid bezitten met iemand, waarmee gij dagelijks op den zelfden tram staat, of die gij dagelijks in het zelfde restaurant ziet eten als waar gij dineert, maar wanneer gij met iemand te zamen emoties meemaakt, te zamen een heerlijk feest viert, of te zamen geniet van een bijzondere stemming, dan zult gij U aan hem van zelf verbonden gevoelen, dan zal er een werkelijke band tusschen U gelegd zijn. Zoo is het ook bij ons, niet het te zamen op college of teekenzaal vertoeven, geeft eenheid onder de studeerenden, maar het is het gemeenschappelijke studentenleven, dat de leden van het Corps tot een zoo krachtig geheel maakt, het te zamen uitvieren van die eerste dolle vrijheidsjaren, en zoolang velen niet aan dat leven willen deelnemen, zoolang bij velen die onverschilligheid voor het eigenlijke studentenbestaan blijft heerschen, die ik hiervoor schetste, zoolang zal ook nooit van een werkelijk krachtigen band tusschen alle studeerenden sprake kunnen zijn.

Te lang misschien wijdde ik hier uit, over wat men van buiten ons toeroept, maar ik zeide het reeds, wij willen ons Corps door het volle licht laten beschijnen en wij willen een eerlijken blik slaan in eigen wezen. Niet omdat wij zonder denken en zelfgenoegzaam voortgaan strijden wij voor het behoud der tegenwoordige toestanden, maar omdat wij na ernstige beschouwing tot het resultaat komen, dat nog steeds ons Corps rust op goede principes, op de juiste grondslagen.

De studiebehartiging moet blijven berusten bij de vertegenwoordigers van alle studenten, het Corps moet als hoogste doel blijven beschouwen, de vereeniging te zijn van hen die het studentenleven willen meemaken, met zijn emoties, zijn schoone kunstuitingen, zijn algemeene ontwikkeling en het zal daarbij natuurlijk steeds ook nauwlettend hebben gade te slaan de algemeene lijnen volgens welke de studie zich beweegt, het zal als een organisatie waarin door dat gemeenschappelijke studentenleven een groote eenheid ontstaan is, een krachtige kern kunnen uitmaken om zoonoodig voor groote studiebelangen of voor de vrijheid van studie op te komen.

Terwijl ik op het punt sta, deze plaats aan het hoofd van het Corps te verlaten, kon ik niet nalaten nog eens te antwoorden op deze stemmen, die in den loop van dit jaar tot mij kwamen en ook bij de Corpsleden nog eens het besef wakker te roepen, dat de positie die het Corps in de Delftsche Studentenwereld inneemt, de eenige juiste is.

Mede-Senatoren.

Nog slechts enkele oogenblikken en wij zullen voorgoed hebben opgehouden te zijn Senatoren van ons Corps; wij allen zullen dan niet alleen het gevoel hebben dat wij een eervolle en hooge plaats in het Corps hebben mogen innemen, maar wij zullen ook altijd ons herinneren, hoe wij als vijf vrienden dit jaar hebben doorleefd. Ik vond bij U niet alleen steeds een getrouwe plichtsbetrachting en medewerking, maar ook Uw moreelen steun, overal waar ik die behoefde. Wij hebben niet naast elkaar gestaan, elk ons eigen ambt vervullend en zonder verder verband met elkaar, maar wij waren een eenheid, wij waren te zamen één lichaam, de Senaat. Dat heeft gemaakt, dat wij het ideële in onze taak hebben kunnen voor oogen houden, dat wij ook steeds de verantwoordelijkheid voor elkanders daden hebben kunnen dragen.

Tot U, Wijsman, voel ik mij gedrongen nog in het

bizonder woorden van dank te richten. Een ijver, als door U aan den dag gelegd, een zoo geheel zich geven aan de taak, die gij U voor oogen had gesteld, moet ons aller bewondering afdwingen. Gij hadt misschien veelal een meer ondankbaar werk, dan hetgeen aan mij was opgedragen, maar gij hebt daarmede toch zeer groote diensten aan het Corps bewezen. Ik weet, dat bij U, evenals bij mij de liefde voor ons Corps steeds gegroeid is, gij zult met voldoening kunnen terug zien op wat gij voor dat Corps hebt gedaan.

Gij begrijpt het, Tollenaar, dat ik met volkomen gerustheid het praesidium van ons Corps in Uwe handen overdraag. Wij allen zijn diep getroffen geweest door de liefde voor het Corps, die gij aan den dag legdet, toen gij U bereid verklaardet nog een jaar in den Senaat zitting te nemen. Ik ben door onze langdurige samenwerking ervan overtuigd, dat gij schoone denkbeelden hebt omtrent ons Corps, dat het Uw ideaal zal zijn dat Corps tot steeds grooter bloei op te voeren, zijn eer en belangen met vuur te verdedigen. Moge het U gegeven zijn, onder Uwe leiding een jaar te voegen bij onze Corpsgeschiedenis, dat het roemrijk verleden waardig is.

Ik dechargeer den heer Tollenaar als commissaris en mijzelve als president van den Senaat van het Delftsch Studentencorps en installeer in mijne plaats den heer Tollenaar.

TOESPRAAK

GEHOUDEN DOOR

den President van het Delftsch Studentencorps,
den Heer J. PH. TOLLENAAR,
bij gelegenheid van zijne Installatie,
op Maandag 18 December 1911.

Mijne Heeren Senatoren, Honorair- en te
installeeren Senatoren, Leden van het
Delftsch Studenten Corps.

Mijnheer Nolen!

Allereerst wil ik U dank zeggen voor de waardeerende woorden, die U tot mij heeft gesproken, omdat mij daaruit blijkt, dat gij Uwe opvolgers dezer plaats waardig acht.

Ofschoon gij overtuigd van den plicht, U door de wet opgelegd, U haasttet een nieuwen Senaat candidaat te stellen, daar geloof ik toch, dat op dit oogenblik van scheiden het U droef te moede zal zijn, wanneer gij terugdenkt aan 't nu verstreken jaar, wanneer gij terugdenkt aan die schoone tijden van energieke geestesinspanning met als illusie een ideaaltoestand, waartoe gij ons dierbaar Corps wildet benaderen. Ik ben in de gelegenheid geweest Uw werken en streven van naderbij te beschouwen. Gij zijt aan 't hoofd van ons Corps geplaatst op een oogenblik van groote oneenigheid. Maar gij hebt weten tot bedaren te brengen, al die innerlijke woeling. Want, ofschoon tijden van strijd onontbeerlijk zijn om niet vast te roesten in verouderde toestanden, daar komt toch de schoonste periode eerst *dan*, wanneer men tot eene conclusie is gekomen.

Gij hebt 't Corps een grooten dienst bewezen door de nieuwe wet tot stand te brengen, waarvan nog velen Uwer opvolgers de voordeelen zullen genieten. Ik wil hier nog even wijzen op 't onafhankelijke standpunt, dat gij innaamt, op 't feit, dat gij er niet tegen opzaagt Uwe meening in nieuwe wetsvoorstellen neer te leggen, *óók* al waren Uwe voorgangers hierin reeds tot een ander resultaat gekomen, en dat gij deze dusdanig wist te motiveeren, dat gij het succes van Uw werk hebt mogen oogsten.

In den laatsten Groentijd is Uw Senaat met zooveel beleid te werk gegaan, dat men U geluk kan wenschen met den goeden afloop.

Mijnheer Nolen ik, die mijzelf als Uw leerling beschouw, spreek uit naam van den nieuw te installeeren Senaat, wanneer ik de hoop uitspreek, dat gij met Uwe collega's ons ten allen tijde met Uwe ervaring en capaciteiten ter zijde zult willen staan, daar waar wij in moeilijkheden zouden kunnen geraken.

Van U, Honorair-Senatoren ben ik overtuigd, dat gij evenals tot nu toe Uwe krachten aan de belangen van 't

Corps zult blijven wijden, en daarom is 't, dat ik U een hartelijk welkom toeroep voor al onze vergaderingen.

Het oogenblik, is gekomen, dat ik ook van U afscheid zal moeten nemen: Wijsman, Van Kretschmar en Kouwer onze pas afgetreden president heeft U zooveel reeds toegesproken, zoodat ik er slechts nog aan toe wil voegen, dat 't onze dierste wensch is, dat de Corpsvergadering ons zal machtigen hem en U 't eerlidmaatschap aan te bieden.

In de hoop, dat de nieuwe Senaat een goed figuur zal maken in de schitterende rij van hen, die ons Corps hebben geleid vanaf zijn geboorte tot aan den dag van heden, die het opbouwden tot zijn tegenwoordige grootheid, dechargeer ik de heeren: Wijsman, Van Kretschmar en Kouwer, en installeer ik in hunne plaatsen de heeren: Van den Broek Enschedé, Van Vloten en Van den Honert.

Mede-Senatoren.

Dit is een van de belangrijkste momenten in ons leven. Want 't is een groote mate van verantwoordelijkheid die ons voortaan op de schouders zal liggen. Het zou kunnen zijn dat zij ons drukte als een zware last. Dit behoeft echter niet en 't hangt ook geheel van onze eigen houding af.

Wanneer wij tezamen onze krachten inspannen voor 't welzijn van onze Studentenmaatschappij, wanneer wij tezamen streven naar diezelfde illusie, dan zullen nooit kleingeestige persoonlijkheden tusschen ons kunnen komen, dan zal 't werken ons een lust worden en 't Delftsch Studenten Corps zal er wel onder varen.

Er zijn er velen die 't gehalte van 't Corps beoordeelen naar dat van zijn Senaat. Laten wij daarom steeds al ons doen en laten in acht nemen, opdat wij een Senaat zullen zijn, 't Delftsch Studenten Corps waardig.

Van den Broek. Dit jaar zullen wij veel moeten samenwerken, en ofschoon ik U persoonlijk nog weinig ken, daar weet ik toch, dat gij uwe functie met de meeste nauwgezetheid zult waarnemen. Wanneer er soms twistgesprekken tusschen ons zullen zijn, dan zullen deze toch op een zeer vriendschappelijke manier gevoerd worden, waar 't dan slechts zal gelden een verschil in meening, hoe de Corpsbelangen 't best te behartigen. Ik ben er zeker van dat in onzen Senaat een goeden toon zal heerschen, een toon van appreciatie en vriendschap.

Enschedé. Wij zijn immer als goede vrienden samen gegaan, zoodat ik U nauwelijks behoef te zeggen met hoeveel genoegen ik U aan mijn linkerhand zie zitten, ook wetende, dat gij voor uw taak berekend zijt. Want zag ik U niet reeds in minder belangrijke geldzaken met de meeste nauwkeurigheid te werk gaan. Gij wist reeds uw naam als penningmeester te vestigen, uw lauweren als zoodanig te verdienen. De gelegenheid is U nu gegeven uwe kracht te wijden aan de financiën van ons Corps, en ik ben er zeker van dat gij die gelegenheid te baat zult nemen.

Aan U, Van Vloten, is 't mij te vervangen, wanneer 't mij onmogelijk zijn zal mijne functie waar te nemen; en ofschoon ik hoop, dat dit nooit zal voorkomen, daar zal ik toch met vol vertrouwen de leiding overlaten, aan U, waar ik U als bestuurder persoonlijk reeds leerde waardeeren. U, zoowel als gij, Van den Honert, nemen de minder daadwerkelijke plaatsen van den Senaat in. Echter zijn deze daarom niet minder belangrijk; waar de Senaat veelal ideeële kwesties behandelt, zoo zal uw gezond oordeel evenveel gewicht in de schaal leggen.

Zoo is dus het oogenblik gekomen dat de belangen van het Corps voor een jaar aan ons zijn opgedragen, en wij zien dat jaar met vreugde tegemoet.

Mijne Heeren, leden van het Delftsch
Studenten-Corps.

Waar deze redevoering voornamelijk ten doel heeft U te schetsen, de richting, die Uw Senaat van plan is in te slaan, en ook te geven onze opinie omtrent de tegenwoordige toestanden, daar zal 't mij slechts mogelijk zijn weinig toe te voegen aan 't geen de heer Nolen reeds tot U heeft gesproken. Het spreekt van zelf dat ik zal wenschen te vervolgen den weg door den Senaat Nolen ingeslagen.

't Geen bij ons werken wel 't meest op den voorgrond zal treden is in verband met 't aanstaande Lustrum, waarom wij voornamelijk de financieele regeling goed in oogenschouw zullen nemen. Wat betreft andere plannen wil ik U niets beloven. Belofte maakt schuld, en 't mocht zijn, dat na

(Zie verder Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van 21 DECEMBER 1911. No. 12.

grondige bespreking, wij tot een ander resultaat zouden komen. Ook zijn er zoovele kwesties, die plotseling verrijzen, en die ons misschien een andere richting als de meest gunstige zullen doen verkiezen.

Wij zullen de nieuwe wet in toepassing moeten brengen, haar in de praktijk beproeven. Vooral 't hoofdstuk „Over de rechtspraak” wijst op een geheel nieuwe richting. Laten wij echter hopen dat 't niet noodig zal zijn dit hoofdstuk in praktijk te brengen.

Nog even iets over den Groentijd, waarin de laatste tijden reeds zooveel over gesproken is, tot zelfs in de Tweede Kamer toe, dat 't wel niet noodig zal zijn hierover nog lang uit te wijden.

Slechts wilde ik U nog op 't hart drukken steeds volgens Uw geweten te werk te gaan.

Wij weten allen, dat er overal minderwaardige sujetten tusschen loopen, die juist in den groentijd een gevaar zijn voor ons Corps. Het is de schoone plicht van den Senaat er voor te waken, dat de slechte invloed van deze personen geen uitwerking heeft. Maar zoo gij allen deze verantwoordelijkheid ook voelt hoe veel schooner *nog* zou dit instituut dan worden.

Voor u eerstejaars zal de aanstaande groentijd veel moeilijkheden opleveren, want het is zooveel makkelijker groen te loopen dan wel zelf te ontgroenen. Laat u toch vooral nooit verleiden tot een bruto optreden, wanneer gij op een oogenblik bemerkt de zwakkere te zijn in 't debat.

Van 't wezen zelf van den groentijd zijn wij allen overtuigd, dat zij eene noodzakelijkheid is voor een enorme corporatie als een studentencorps.

Eene afschaffing van den officieelen, gereguleerde groentijd zou slechts ten gevolge hebben een allervervelendste maandenlange clandestiene groentijd, zonder eenige controle van Senaatswege, waaraan dus groote gevaren zouden zijn verbonden.

Velen der aankomenden zouden de Societeit Phoenix ontvluchten, omdat hen daar allerlei plagerijen zouden wachten, en het gevolg zou zijn een alleen blijven staan en eenzellig worden.

't Corps zou verloren gaan in eene verzameling van eenlingen die elken band, misten.

Maar wij weten, dat gij allen, wanneer 't eens *zóóver* mocht komen, als *één* man zoudt opstaan en verdedigen, datgene wat u zoo dierbaar is: 't *Delftsch Studentencorps*.

Een ernstige klacht die wel zoo oud is als onze vereeniging zelve is 't: „*Te duur!*” Velen wordt het door hunne financiën onmogelijk gemaakt aan allerlei mede te doen, wat hun hart toch zoo vurig begeert.

„Bezuiniging”. Ja, wij voelen met hen mee, die door de kosten van veel zijn uitgesloten.

Echter wil ik er hier op wijzen, dat bezuiniging iets is wat „*t geheel*” moet willen, en waar over 't algemeen de studenten uit goeie families komen, waar zij jong zijn en in wild jolijt hun toemeloze jeugd willen botvieren, daar zijn misschien wel eenige feesten wat overdreven, maar 't feit dat men altijd op bezuiniging heeft aangedrongen en men toch nooit in die richting is voortgegaan, wijst er wel op, dat bezuiniging niet is de tijdgeest der tegenwoordige studenten.

Wat wij zeer zeker willen voorstaan, is 't binnen de perken houden, 't tegengaan van eventueele overdrijvingen op financieel gebied.

Wanneer wij den blik terugslaan in 't verleden, dan zien wij, dat dit jaar een groote tegenstelling is met 't vorige.

Waar de Senaat Nolen eerst na maanden lang zoeken, na groote wrijving van gedachten hare zetels heeft beklommen, daar zijn wij naar hier gekomen langs geleidelijke weg. Er is na de opwinding der laatste jaren een weldadige rust teruggekeerd. Men ziet deze kalmte in alle vereenigingen en haar besturen. Geen onverdraagzaamheid meer zoo als vroeger. In de besturen hebben de aftredenden hun opvolgers goed gekozen, zoodat de leden hunne tevredenheid dan ook bewezen door met deze Candidaten genoeg te nemen.

Te meer is dit een verblijdend teeken, waar wij een lustrum in 't vooruitzicht hebben. Want wij begrijpen, dat verdeeldheid der leden verslappend werkt op de geestdrift, die zoo hoog noodig is bij een dergelijk feest. Het is niet

genoeg dat enkel eenige personen uit een soort plichtsgevoel eene vertooning houden. Neen, 't Corps moet dan feest vieren. De buitenstaanders zien slechts de praal en pracht, maar meer ingewijden bemerken den grooten band, die gevormd wordt door de innerlijke vreugde. En *dat* moet een Lustrum zijn. Wij moeten dan trotsch kunnen zijn op ons Corps, dat ons dat al heeft gegeven.

Daarom, mijne heeren, rust op U allen de plicht, Uw beste krachten in te spannen, dat *éne* hooge doel tezamen te bereiken. Want daardoor is 't ook dat wij onze Corporatie lief krijgen. Niet door een leidelijk aanzien van wat anderen doen, een profiteeren van wat anderen tot stand brengen. Neen! De handen zelf aan 't werk geslagen. Dan eerst zult ge met voldoening achter U kunnen zien, dan eerst zult ge kunnen zeggen: „Wij hebben ons Corps ééns schoon gekregen, wij hebben een groot deel van onze vorming aan hem te danken, maar ook droegen wij 't weer aan jongeren over, eens zoo schoon als eertijds.

Daar speelt mij door den geest een verhaal uit Ovidius.

Gij kent hem allen wel den beeldhouwer Pygmalion. Hem hadden de Goden 't genie geschonken, en waar hij jong was en in 't vrouwenbeeld 't teerste zag, 't fijnste wat 's menschen ziel omvat, daar sneedt hij uit 't heerlijk wit ivoor een maagd zoo schoon als Venus zelve.

Hij stond in stomme aanbidding voor zijn eigen ideaal, en bad den Goden hem een vrouw te schenken, 't evenbeeld van zijn kunst.

En ziet, de Goden verhooren zijn bede. O! Wonder! 't Wit ivoor wordt warm en roze, wordt vleesch. Daar staat zijn Galatea 't levend beeld van zijn genie.

Door zijn liefde, door zijn toewijding is zijn ideaal tot werkelijkheid geworden.

Zoo zult ook gij, leden van 't Delftsch Studenten-Corps, Uw liefde en Uw toewijding moeten geven, om onze Corporatie te maken, tot *dat*, wat gij weet, dat zij zijn kan.

Apollo.

Invitatie-koncert op 15 Dec. 1911.

Soliste Renée Chemet.

Zoals ieder jaar gaf ook tans weer Apollo z'n invitatie-koncert in de grote concertzaal van de Stads Doelen.

Hoewel geen bal na werd gegeven was 't opgekomen publiek talrijk, een bewijs voor de vereniging dat haar muzikale prestaties ook zonder meer geapprecieerd worden.

Wat de uitvoering van het programme betreft 't volgende. Allereerst werd de bekende G-moll symfonie van Mozart uitgevoerd. Het 1^e deel (Allegro) en 't Andante waren ietwat ongelijk en onzuiver. Er was iets onzeker in, wat maakte dat de inzet van de motieven en vooral de fijne Mozartiaanse doorwerkingen niet tot hun recht kwamen. Met de menuet was 't alsof 't orkest wat meer moed vatte. 't Werd met de Finale tot een flink slot van dit eigenlike hoofdnummer voor het orkest.

Het viool-koncert van Max Bruch werd door Madame Chemet zeer mooi gegeven. Haar gesoigneerde gevoelvolle weergave van het 1^e deel en het Andante was heerlijk en deed het contrast met het gepassioneerde laatste deel prachtig uitkomen. De begeleiding van het concert was voor het orkest een zware taak. Vooral de ritmiek van de soliste was daarvan de oorzaak. Toch was de begeleiding, hoe moeilijk ook, uitstekend.

Na de pauze gaf het orkest de 2^e Entr'Acte en 1^e Balletmuziek uit Rosamunde van Schubert. 2 prettige zeer in 't gehoor liggende orkestwerken, waarin vooral 't hout en de blaasinstrumenten op de voorgrond treden.

De soliste gaf nog enkele kleinere nummers met piano-begeleiding van de dirigent de heer Erdelman ten gehore. Ofschoon haar techniek hierbij prachtig uitkwam had toch de keuze van de stukken gunstiger kunnen zijn. 't Werd te veel een gejongleer met flagioletten en pizikato's; vooral Il Zapateado (Spaansche dans) van Sarasate, hoe tiepies het ook mag zijn als speciaal-voor-de-viool-geschreven muziekwerk, berustte te veel op virtuositeit.

Madame Chemet heeft evenwel door haar toegifje dat na een donderend aplaus volgde 't minder gelukkig gekozen vervaagd. 't Was een zeer artistieke en geacheveerde weergave uit de 1e violoonate van Bach. Het orkest besloot heel glorieus met de Introduction de Carmen.

Dank zij de eminente leiding van de dirigent de heer Erdelman, heeft Apollo met deze avond aan haar invités een nieuw bewijs kunnen leveren van haar deugdelijke muziekprestaties, waarnaar ze steeds heeft getracht. A. D. J.

Het Lustrum aan den horizon.

II.

Het lustrum 1913 staat aan den horizon van de gedachten-sfeer van de Delftsche corpsleden. Wat zal er van worden? Mogen we even prozaïsch zijn?

Het is van belang dat de feestviering ook geldelijk slaagt, want als steeds lustra met teleurstelling eindigen, hoe verblindend ook voor de buitenwereld en hoe roemrijk voor Henricus, voor Boutens, voor Koeberg, voor Royaards, voor Mej. Neeb, en voor wie niet al meer, als de lustra steeds weer met teleurstelling eindigen omdat de groote meerderheid van het corps slechts een pakje mocht dragen en er verder geen deel in had, behalve „betalen”, dan is er weinig werkelijke roem en eer meer over voor studenten, die het slechts onhandig beheerden en slechts met een soort overblufte bewondering aanzagen, wat de groote kunstenaars voor hen maakten. En als dan het publiek komt, met opgeblazen borst zeggen: „Kijk Publiek, dat hebben wij, studenten”, gedaan. Vindt je het niet kranig, Publiek?

Laat men ons goed begrijpen. Wij hebben er niet tegen, dat het corps desnoods een groote geldsom beschikbaar stelt om kunstenaars iets moois te laten maken, maar laat men zich dan vooral niet vergissen door na afloop te meenen, dat het gewrochte blijk is van „kracht in het corps”, en laat men er geen opgeblazen verslagen tot eigen roem van schrijven.

Wèl zou ook in dit geval een goed beheer en voortdurend goed overzicht van den stand van zaken van eenige kracht kunnen getuigen.

Het is dus wenschelijk en ook mogelijk, dat een lustrum geldelijk slaagt, ondanks pessimisten, die meenen dat een lustrum steeds met een geldelijk fiasco eindigen moet.

Om slagen te bereiken is noodig, dat de leidende Commissie en vooral ééne persoon daaruit, de penningmeester, *steeds overzicht* heeft van den stand van zaken. Dit kan, ook bij eene groote opzet met een eenvoudig middel bereikt worden, n.l. door een stelsel van 3-ledige bons, dat men aannemen mag, dat bij het komende lustrum toegepast zal worden. De bedoeling is deze, dat bij elke bestelling (slechts personen daartoe door de F. C. of corpswet gerechtigd mogen bestellingen doen) een bon ingevuld wordt, d. w. z. drie-maal wordt de bestelling met prijs en handteekening van den besteller ingevuld, (op elk lid van de bon één keer); de crediteur krijgt het eerste lid van de bon en moet dit bij zijne rekening inleveren, het tweede lid van de bon wordt opgezonden naar den thesaurier van de Feestcommissie en het derde lid blijft in bezit van den besteller.

Men zal van het begin af streng de hand moeten houden aan de bepaling, dat geen bestelling mag gedaan worden dan door middel van een lid der Feestcomm. of sub-comm. Door dagelijkschen, althans veelvuldigen omgang met eventuele artistieke leiders zal ook wat hen betreft dit systeem door te voeren zijn.

Om een goed verloop van zaken in de hand te werken, kan men nu nog op elk eerste lid van de bons, bestemd voor afgifte aan crediteuren, laten drukken, dat:

- 1°. de bons bij de rekening moeten worden uitgezonden;
- 2°. alle rekeningen van crediteuren voor 1 Aug. moeten inkomen;
- 3°. het corps zich niet aansprakelijk stelt voor vorderingen, op andere wijze ontstaan dan bij Wet of Huish. Regl. der Feestcomm. is bepaald.

De thesaurier kan bijv. bonboekjes in verschillende kleur uitgeven en kan dan gemakkelijk terstond de ingekomen bons rangschikken en doen overboeken. Hij heeft dus zoodoende gemakkelijk overzicht van ieders uitgaven en kan deze toetsen aan de door de corpsvergadering vastgestelde begrotingen en naar aanleiding hiervan overleg plegen met verschillende personen.

Men heeft voor de uitvoering slechts een accuraat persoon noodig en kan met een nauwgezette doorvoering van dit systeem ook eenen grooten opzet gemakkelijk beheerschen. Het ware wenschelijk dat de Senaat dit beheer nu en dan controleerde en verslag uitbracht aan het corps. Het is ook hierom goed, wanneer de Senaat niet in de Feestcomm. zit.

Men deelde ons echter mede, dat door het drijven van eenen Oud-Senator, de Senaat het pas door de corpsvergadering verworpen weer voorstelde, n.l. het zitting nemen van den Senaat als geheel in de Feestcomm., en geen leden ter vergadering waren om het te verhinderen (zeer velen waren onkundig van het houden der vergadering), en dit moet in het belang der zaak betreurd worden.

Een Senaatslid, tevens lid der Feestcomm. zal nooit krachtig tegenover de Feestcomm. kunnen staan, in gevallen waarin het corpsbelang dit eischt.

Senaat en Feestcomm. liggen nu, om het zoo eens uit te drukken, onder één hoedje, de Senaat is mee verantwoordelijk door zijn tegenwoordig zijn, voor de besluiten der Feestcommissie-vergadering. Senaats-contrôle, op het geldelijk beheer, is nu eenen wassen neus, *de Senaat staat niet meer onbevooroordeeld tegenover de Feestcommissie.*

Een belangrijke factor in de organisatie is nu weggenomen, n.l. het stellen van den Senaat *boven* de Feestcomm., om te waken dat het enthousiasme der Feestcomm. om een groot artistiek geheel te krijgen, niet leiden kan tot fiasco's die den corpsnaam schaden; de Senaat *boven* de Feestcomm. om te zorgen dat een goed beheer niet in het gedrang komt; omdat een goed beheer den roem van het corps verhoogt.

Een Senator behoeft dan niet artistiek aangelegd te zijn (als lid der Feestcomm. wèl), maar het is altijd jammer, wanneer hij beter kan „betalen” en „laten betalen” dan „organiseeren”.

Een tweede middel om slagen te bereiken is, dat de Feestcomm. zich vooraf goed rekenschap van haar taak geeft en die volgens een doordacht systeem uitvoert. Hiertoe eischt de wet, dat de Feestcomm. zelf een Huishoudelijk Reglement maakt, dat moet goedgekeurd worden door de corpsvergadering. De corpsverg. moet zich uitspreken of zij meent, dat het werkelijk een deugdelijk systeem is, volgens hetwelk de Feestcomm. wil werken. In dit Reglement kan de Feestcomm. van alles regelen, maar volgens de wet moet er o. a. in geregeld worden: het geldelijk beheer en de verhouding tot de eventuele sub-commissieën. Zij moet zich waarborgen, dat leden der sub-commissieën niet buiten haar om handelen en bijv. bepalen dat leden van sub-commissieën, die uitgaven doen waartoe zij niet gerechtigd waren, hiervoor persoonlijk aansprakelijk gesteld kunnen worden. De leden van de Feestcomm. en sub-commissieën moeten het reglement teekenen, hiermee verklarende dat ze de bepalingen van het reglement kennen en er zich aan onderwerpen.

Er is nog veel meer over mijn onderwerp te zeggen — bijv. dat op de begrotingen (door de wet geëischt), behalve het geraamde, nog 20% toeslag gezet wordt (n.l. 10% voor onvoorziene uitgaven en 10% risico); dat men eenen artistieke leider belanghebbende kan maken bij een geldelijk slagen der lustrumviering, door te bepalen dat ingeval er overblijft van de genoemde 20% dit door de Feestcomm. aan den artistieke leider kan toegewezen worden — maar we willen hiermee volstaan in de hoop belangstelling in de komende feesten in de hand gewerkt te hebben, en in de hoop dat onze aansporing: „Laat elke kring zich moeite geven!” niet zal blijken de stem van een roepende in de woestijn.

X.

Studiebelangen.

Centrale Commissie.

Prof. Molengraaff maakte bekend dat in het gebouw aan de Binnenwatersloot een begin is gemaakt met een verzameling van handstukken, voorbeelden, definities, fotografien, enz., dienende voor de studie in de geologie. Het gedeelte, betrekking hebbende op het Vulkanisme, is grootendeels gereed.

Prof. de Haas deelde mede dat op de candidaats-examens voor W. I. in Januari, Juni en September 1912 over technische warmteleer (college W_3) nog niet gevraagd zal worden. In 1913 zal het dus voor 't eerst op de examens ter sprake komen. Het ligt in de bedoeling van Z. H. G. voor dit vak dan een tentamen in te stellen.

Prof. van Roijen en Prof. de Vooyt maken het volgende bekend:

Wegens de onzekerheid, welke door de onderbreking van het onderwijs in mechanische technologie, als een gevolg van de ziekte en het overlijden van Prof. v. d. Burg, heerscht omtrent de exameneischen in dat vak voor het a. s. candidaats-examen, wordt bekend gemaakt dat van de candidaten verlangd zal worden, de kennis van de machinale houtbewerking, het spinnen en de papierfabricage, in den

omvang tot welke deze onderdeelen als regel gedoceerd zijn geworden. Kennis van het drukkerijbedrijf strekt tot aanbeveling.

Prof. van Royen en Prof. de Vooys zijn bereid tot het geven van eventueel verlangde nadere inlichtingen.

Wijziging Onderwerp van 5^e jaars colleges na de Kerstvacantie.

Prof. Mr. D. v. Blom zal bij Staathuishoudkunde de gevolgen van de droogmaking der Zuiderzee bespreken.

Prof. J. G. C. Volmer is voornemens het *Crediet- en Bankwezen* te behandelen in zijn college Bedrijfsleer B.O.

Staten-Generaal en T. H.

Hieronder volge een korte samenvatting van hetgeen bij de behandeling der begrotingen over de T. H. is geschreven of gesproken:

Allereerst kwam in het voorloopig verslag over koloniën het volgende voor:

Het voorstel tot verbetering van de positie der ingenieurs vond instemming. In Indië is groote behoefte aan bekwaame ingenieurs. Gevraagd werd, of het niet wenschelijk is telkens bekend te maken, hoevele ingenieurs in Indië geplaatst kunnen worden en aan hen, die te Delft goede examens deden een extra-toelage te geven. Overigens waren sommigen van meening, dat bij die examens te strenge eischen worden gesteld, hetgeen een bedenkelijken invloed heeft op de toevloeiing van ingenieurs naar Indië. Het is thans, blijkens de aanwerving van Deutsche ingenieurs, noodig geweest zich tot den vreemde te wenden. Men betreurde dit en achtte het hoog noodig de studie te Delft in betere banen te leiden. Gevraagd werd, of de pogingen om ingenieurs te verkrijgen zich tot Duitschland hebben beperkt en, zoo ja, waarom niet ook in andere landen zoodanige pogingen zijn aangewend.

Waarop door de regeering werd geantwoord dat zij het verleen van een extra-toelage voor goede examens — gelukkig — niet wenschelijk achtte en behalve voor Deutsche ook voor Deensche ingenieurs de gelegenheid was opengesteld.

Bij de openbare behandeling werd toen door den heer de Jongh onder meer gezegd:

De heer De Jongh: Mijnheer de Voorzitter! Met genoegen heb ik gezien, dat door de Regeering pogingen in het werk worden gesteld om het toetreden van ingenieurs tot den Indischen Staatsdienst te bevorderen door verbetering van hun financieele positie. Dat is dan ook wel zeer noodig, want naar ik vernomen heb, mankeeren in den laatsten tijd meer dan 30 — 30 à 35 — ingenieurs bij den dienst van den waterstaat en burgerlijke openbare werken, terwijl tot dien nog niet worden gerekend de ingenieurs bij de Staatspoorwegen. Ook deze laatste tak van dienst zal zeker een aanzienlijke versterking noodig hebben met het oog op de groote uitbreiding van het spoorwegnet op Java en Sumatra.

De toeloop van ingenieurs naar den Indischen dienst is nagenoeg nihil, althans in den laatsten tijd zeer gering. De Regeering wil daarin voorzien door vreemde ingenieurs in dienst te nemen. Zij plaatste een advertentie in de buitenlandse bladen en ingenieurs met Deutsche en Deensche diploma's zullen aangenomen worden.

Mijnheer de Voorzitter! Terwijl de Nederlandsche ingenieurs in vroeger tijden — en ook nu nog — in alle deelen der wereld werden aangetroffen, kan Nederland voor zijn koloniën geen Hollandsche ingenieurs krijgen. Wat is daarvan de reden? De meest voor de hand liggende reden is natuurlijk, dat de dienstvoorwaarden die in Indië worden aangeboden, niet van dien aard zijn, dat zij de jongelieden die een diploma in Delft behaald hebben, aanlokken om hun carrière in Indië te zoeken.

Daarbij komt nog, dat de Regeering bij het verkrijgen van ingenieurs in den regel wat men noemt achter het net vischt. Zoodra de examens in Delft zijn afgeloopen weten de groote gemeenten, de spoorwegmaatschappijen, de particuliere maatschappijen en de particuliere technische bureau's zich dadelijk van de beste krachten meester te maken, hetzij doordat zij hen beter betalen, hetzij doordat zij hun een aangenamer en meer zelfstandige positie kunnen aanbieden. Zoodoende schieten er niet veel ingenieurs voor den Rijksdienst over. Ja, Mijnheer de Voorzitter, het is van den zomer zelfs gebeurd, dat voor het maatschappelijk zoo hoogstaande korps ingenieurs van den Nederlandschen waterstaat voor vier ingenieurs zich slechts drie candidaten aanboden en de Regeering zich tevreden moest stellen met de krachten die zich aanboden. Waar dat met den Nederlandschen water-

staat het geval is, behoeft het zeker weinig betoog, dat Indië zich tevreden moet stellen met wat men zou kunnen noemen de niet superieurst krachten. Nog meer dan Nederland heeft Indië echter behoefte aan eerste-rangskrachten en mag het zich niet tevreden stellen met middelmatige Hollandsche of vreemde.

In dien toestand moet en kan verbetering gebracht worden en dat zal ook gedeeltelijk geschieden door de wijze waarop de Regeering het voorstelt te doen, nl. door het traktement met f50 per maand te vermeerderen of met het verleen van toelagen. Maar deze maatregel alleen zal niet voldoende zijn.

Om meer ingenieurs te verkrijgen zal er naar gestreefd moeten worden om de studiekosten in Delft te verminderen.

Vervolgens werd aangedrongen op het geven van jaarlijksche tegemoetkoming in studiekosten (zooals voor candidaat N. I. dit jaar is ingesteld) aan Delftsche propaedeutici. De heer Bos sloot zich hierbij aan, maar wilde de subsidie reeds bij den aanvang der studie geven.

Ten slotte is nu in het voorloopig verslag der Eerste Kamer gevraagd of de Minister een dusdanige regeling niet met de nieuwe cursus kon doen ingaan.

Het heeft er dus alle schijn van of een dergelijke regeling zeer spoedig zal worden getroffen.

De heer De Jong vroeg wat de Regeering van plan is te doen in verband met de opleiding van mijn-ingenieurs en van ingenieurs in het algemeen. Ik kan den geachten afgevaardigde een antwoord geven, dat ik geloof, dat hem geheel zal bevredigen. Ik heb het voornemen om zoo spoedig mogelijk te trachten een regeling te treffen in den geest als hij bedoelde, nl., dat aan jongelieden te Delft, die zich wijden aan de ingenieurs-studiën, na afloop van het propaedeutisch examen een toelage van het Gouvernement zal gegeven worden, als zij zich aan den Indischen dienst willen verbinden. Ik wensch echter mij niet geheel aan het door hem voorgestelde te binden; het kan ook zijn, dat de regeling meer zal uitvallen in den geest van hetgeen de geachte afgevaardigde uit Winschoten de heer Bos wenschte.

In het voorloopig verslag over Binnenlandsche zaken wordt allereerst des Ministers aandacht gevestigd op het artikel van de heer IJsselstein in de ingenieur (zie S. W. No. 2); verder knippen wij hieruit:

Examens.

Ook omtrent de aan de Technische Hoogeschool afgenomen examens werden door sommige leden klachten geuit. Zij hadden vernomen, dat de examens voor sommige categoriën noodeloos verzwaard worden, onder meer door het steeds toenemen van het aantal teekeningen, door de candidaten te maken. Ook meenden zij te weten dat mondelinge examens somtijds in strijd met de bepalingen door één examiner worden afgenomen. Ook zou zonder reden aan studenten, die niet waren geslaagd en wenschten te weten waarom zij niet hadden voldaan, mededeeling hiervan geweigerd zijn. Het aantal afgewezen candidaten schijnt jaarlijks zeer groot te zijn.

Door eenige leden werd de opmerking gemaakt, dat het groot aantal afgewezenen misschien daarin zijne oorzaak vindt, dat de studie van de zuivere wiskunde te veel op den voorgrond wordt gesteld en de eischen in dat vak gesteld te hoog worden opgevoerd.

Hierop werd door den minister geantwoord dat het doctoraat aan de hoogeschool steeds is bedoeld een uitzondering voor candidaat-geleerden te zijn en dat dus een totaal van 20 gepromoveerden op 500 ingenieurs niets onrustbarends heeft. Over de kwestie van verschillende beoordeeling bij verschillende afdeelingen vinden wij de volgende bijzonder diplomatische woorden:

Uit het antwoord op de examengrievens knippen wij:

Ook vervalt, vermits het doctoraat niet naar de afdeelingen onderscheiden is, de vermeende grief omtrent afwijkende eischen der verschillende afdeelingen. Aan den senaat, in pleno of vertegenwoordigd door eene Commissie uit zijn midden, is, met uitsluiting van ieder ander, het recht toegekend over de aanspraken op eene promotie te oordeelen.

De klachten van sommige leden omtrent het te veelvuldig afwijzen van examinandi aan de Technische Hoogeschool houden blijkbaar met een drietal punten verband.

De verdeeling der leerstof, waarbij aan de zuivere wetenschap in al te groote mate aandacht zou worden gewijd, voorts de te zware examen-eischen en het tekort aan ingenieurs, uit het groot getal niet-geslaagden voortvloeiend, geven aanleiding tot het maken van opmerkingen. Deze laatste grief is, aldus gegeneraliseerd, moeilijk te beamen. Er zijn zeven categorieën van ingenieurs en het ligt voor de hand, dat de verdeeling der gediplomeerde ingenieurs niet altijd overeen zal stemmen met de behoefte in iedere categorie. Doch ook al was er grond voor deze klacht, dan rijst nog de vraag, of zij op zich zelve aanleiding mag geven de examen-eischen lager te stellen en het peil der studie te doen dalen. Dit peil moet gehandhaafd worden op een hoogte, die recht geeft te verwachten, dat hij, die de studiën der Technische Hoogeschool normaal heeft door-gemaakt, wordt beschouwd als gelijkwaardig met de gediplomeerden van de beste der buitenlandsche instellingen van hooger technisch onderwijs.

Welke houding de hoogleeraar tegenover den examinandus met betrekking tot de redenen van afwijzing meent te moeten innemen, is geheel aan den hoogleeraar over te laten.

Ten slotte kan, wat de opmerking over het examineeren door één examinerator betreft, worden medegedeeld, dat steeds de hand er aan wordt gehouden, dat meerdere leden van de met deskundigen buiten de hoogeschool aangevulde afdeling over den uitslag van het examen beslissen.

Deze laatste zin is wederom zeer diplomatiek, op de eigenlijke vraag (het examineeren door één examinerator) wordt *niet* geantwoord.

Bij de openbare behandeling werd over een en ander niet meer gesproken.

Alleen vestigde Dr. Nolens, onze curator, nogmaals de aandacht erop hoe wenschelijk is onze eenige Technische Hoogeschool op peil te brengen en te houden.

Uit de Delftsche wereld.

Aan Mej. H. v. Gelderen en G. K.

Hoewel mijn beide tegenstandsters het er misschien niet geheel eens mee zullen zijn dat ik hun van toon nogal verschillende stukjes over één kam scheer, heb ik toch gemeend collectief te moeten antwoorden. Omdat de fout, — hetgene waar ik bijna uitsluitend op in wil gaan, gemeenschappelijk is n.l. het schrijven *nu*, voor beëindiging van mijn artikel en het antwoorden speciaal op de inleiding met terzijde lating van het door mij zelf als hoofdzaak aangeduide.

Ik heb geschreven *over feminisme* met een inleiding aan de Delftsche Dames en niet, zoals wel vroeger mijn voornemen was, *over de ongeëmancipeerdheid der meisjesstudenten*.

De reden dat ik den tegenwoordigen vorm boven de andere verkozen heb is juist geweest dat ik polemiek van het peil der nu (wijselijk onder een andere rubriek dan mijn artikel) verschenen stukjes, wou vermijden of op den achtergrond dringen. Indien ik toch over Delftsche toestanden gesproken heb, was dit zooals duidelijk door het woord *inleiding* er boven vermeld stond, slechts met het doel om de behandelde algemeene verschijnselen vast te knopen aan het milieu van mijn lezers. De aanwezigheid van de „vrouwenquestie” in hun alledaagsche leven aan te wijzen. Indien men in dit licht de hiermee tegelijk verschijnende hoofdstukken beschouwt, moet m.i. deze tendenz: om *niet de meisjeswereld te kritiseren om haarszelfs wil maar slechts om de Delftschen realiteit te toetsen, met feministischen maatstaf, blijken*. Wil men dus mijn inleiding aanvallen dan kan dat slechts op twee wijzen geschieden:

1e. als feministe, door aan te toonen dat ik mijn maatstaf verkeerd aanwend of 2e. Door mijn inzichten over vrouwen-emancipatie aan te vallen.

In beide gevallen is lezing van mijn heele artikel voor critiek op de inleiding ervan onmisbaar.

Om deze rede houde men mij ten goede dat ik op 't verdedigend gesputter der beide dames nu niet inga.

Wat er aan principiëels inzit hoop ik te bespreken waar dit in 't verband van mijn artikel ter sprake komt, slechts 2 opmerkingen nog.

1e. Blijkt opnieuw de juistheid van mijn opmerking over 't weinig intellectueel hooge peil der meisjeswereld uit dergelijke ontijdige polemiek.

2e. Zijn de aangevoerde verontschuldigungen voor de blijkbaar erkende maar verwaarloosde plicht tot beter kennis nemen der vrouwenbeweging van weinig belang. Het gaat

er niet om, *tijd* te hebben bepaalde boeken te lezen, maar wel om een *geesteshouding*. Dat die in Delft is zooals ik ze in mijn inleiding geschetst heb heeft noch mej. v. G. noch G. K. bestreden.

E. HIJMANS JR.

Vereenigingsleven.

De noodzakelijkheid der arbeidersbeweging.

LEZING gehouden door Prof. I. P. DE VOOYS, voor de Sociaal-Technische Vereeniging van Democratische Ingenieurs en Architecten, afd. Delft.

Spreker begon met te zoeken naar een omlijning van het begrip arbeidersbeweging. Zij vormt een element in de z.g. „sociale questie”. Men moet zich echter rekenschap geven van de beteekenis van dit veel gebruikte woord sociaal. Het is niet synoniem met „maatschappij”, dit niet met „gemeenschap”.

De maatschappij is de historisch gegroeide ordening van de economische verhoudingen. Deze wijzigen zich echter voortdurend. Staat en wet trachten ze in stand te houden. Wil de staat echter een gemeenschap, een eenheid van belangen verwezenlijken, dan moet ze zich voortdurend aanpassen.

De grootste, dit volbrengende, dus sociale strooming van onzen tijd is de *arbeidersbeweging*. Deze is slechts „beweging”, doordat ze vast voort gaat met een groot *doel* voor oogen, zich zoo onderscheidend van „oproeren” en tijdelijke ontevredenheid.

En ze is er eene van of vóór *arbeiders*. Dit laatste geldt ook hen, die de arbeidersbelangen met de hunne vereenzelvigen.

De arbeidersbeweging wordt niet goed beschouwd door wie er buiten staan. Men hecht meer aan het denkbeeld van „leiders en opgeruiden” dan met de werkelijkheid overeen komt. Deze vertoont een proletarische wereld met niet vermoede schoonheid van zieleleven.

Er zijn groote maatschappelijke veranderingen gebeurd. De grond van alle technischen vooruitgang is de vervanging van het dierlijk instinkt bij den mensch door het *werktuig* dat *verstandsprodukt* is. De meest ingewikkelde bouw van mieren, berust op intuïtief werk, dat slechts door instinktverandering, dus fysiek en zeer langzaam zich aanpassen kan. De mensch past zich aan door verstandswerking, dus veel sneller, door middel van *werktuigen*.

Deze *mechanische* ontwikkeling bracht de uiterst belangrijke maatschappelijke factor, de *handel*, mee, die zich inschoof tusschen verbruiker en vervaardiger en qualiteitsproductie door machinale winst, dus quantiteitsvoortbrenging verving. Dat dit verschijnsel niet toevallig door enkelingen veroorzaakt werd, blijkt uit het feit, dat Frankrijk bij gelijk ontwikkelt mechanisch vernuft, in industrialisme evenver was onder Napoleon, als het economisch oudere Engeland onder Elizabeth.

Spreker geeft nu een beschrijving hoe de gildendemocratie, toen zij zich van adel en geestelijkheid had los gemaakt, op haar beurt vervangen werd door een tweede periode van absolutisme, die de zich ontwikkelende handel noodig had om den gildendwang te breken. In deze periode o.a., in de Fransche restauratie onder Napoleon, werden de wetten tegen vereeniging van ambachtslieden gemaakt, die niet het opkomen eener arbeidersbeweging moesten verhinderen, maar een terugkeer der gildenproductie: quantitatief beperkt qualiteitswerk tegenover de industriele massa-productie, voorkwamen.

Dit was de overwinning van den handel. Deze had reeds voor de uitvinding der stoommachine „vrije” arbeiders in groote werkplaatsen, onder sterke arbeidssplitsing, ten haren behoeve vereenigd. Uit deze „manufactuur” kwam het industrialisme voort. Beider hoofdkenmerk is *voortbrenging om winst*. Hun eerste groeiverschijnsel, een roofofbouw aan de zich dan vormende arbeidersklasse, die een oogenblik dreigde uit te loopen op een vernietiging van het ras.

Maar tevens is deze roofofbouw oorzaak van de eerste arbeidersopstanden. Als blijkt dat een enkele actie niet helpt, groeit hieruit al gauw de vakbeweging en deze versterkt zich tot in onzen tijd in gecentraliseerde vakbonden en internationale organisatie, waarnaast politieke beweging en arbeiderscoöperatie.

Spreker schetst dan vluchtig het leven van den proletariër in het moderne industrialisme, onder verwijzing naar de

(Zie verder Derde Blad.)

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 21 DECEMBER 1911. No. 12.

litteratuur hier over. Twee punten stelt hij op den voorgrond. De *onttrekking* van den arbeid, die alle aantrekkelijkheid van bezigzijn op zichzelf doet verdwijnen en het werken om *loon* de eenige prikkel maakt. En daar naast de verwoesting van het gezinsleven, in omstandigheden, waar *ondervoeding* een algemeene kwaal is. En hoewel voor den arbeider trouwen niets beteekend dan een grauwe perspectief van zorg en ellende, is de levenskracht zoo sterk, dat de groote gedrukte massa het ras redt van ondergang, door vast te houden aan vruchtbaarheid.

De arbeidersbeweging is hierbij de groote steun. Zij heeft het loon verbeterd en de ondervoeding bestreden. Haar organisatiegeest brengt een groote moreele opheffing met nieuwe gevoelens van deugd en opoffering.

Tenslotte wijst spreker op de toekomst die donker dreigt met een wereldoorlog. Hij concludeert dat er een groote macht noodig is, die de wereld weer rust zal terug geven. De eenige macht die dit kan doen is de arbeidersbeweging. Zij heeft een hooge en grootsche taak te vervullen.

Politiek.

De politieke toestand in Europa en zijn economische basis.

VERSLAG van de lezing door Dr. W. VAN RAVESTEIJN, gehouden voor de Soc. Dem. Studenten-Club te Delft.

De spreker kan geen wiskundige oorzaken geven van den tegenwoordigen toestand, alleen de hoofdelementen uit de vele elkaar kruisende factoren zal hij aantonen.

Het imperialisme bepaalt de verhouding van de verschillende staten. Er heeft zich in West-Europa zoo'n massa kapitaal opgehoopt, dat de behoefte bestaat in nieuwe landen de kapitalistische productiewijze in te voeren.

Voor Frankrijk en Duitsland geeft spr. eenige treffende cijfers, die de kapitaalophooping aantonen.

Hierdoor moet de Europeesche politiek beschouwd worden als onderdeel van de wereldpolitiek.

De geografische ligging der landen heeft grooten invloed op hun belangrijkheid als kolonie. Zoo zou b.v. Marokko, al was het één groote woestijn, toch belangrijk blijven, omdat het den toegang tot de Middellandsche Zee beheerscht, uit strategisch d.i. secundair economisch oogpunt dus.

Tusschen de jaren 1880 en '90 werd de toestand beheerscht door de koloniale tegenstelling tusschen Engeland en Frankrijk. Beiden wilden een reusachtig gebied in Afrika vormen, maar voor Engeland was het bezit van Egypte een **levensbelang**, als gelegen aan den weg naar Indië. Toen, na '93, werd van Fransche en Engelsche zijde een expeditie uitgerust naar den Boven-Nijl, het rijk van den Madi. De Franschen kwamen er vanuit hun bezittingen het eerst aan, en toen stond de oorlog voor de deur. Frankrijk trok zich echter terug, omdat het politiek en militair niet voor den oorlog gereed was. Sinds Frankrijk het plan heeft opgegeven Engeland's levensbelangen in Egypte te schaden is er een entente tusschen die beide landen ontstaan.

De Russisch-Japansche oorlog is uitgebroken te vroeg, in 1905, door het drijven van Russische diplomaten. Hij was echter onvermijdelijk, want het was een *levenskwes* voor Japan, Rusland het veroveren van Korea te beletten. Dan zou Rusland meester aan den Stillen Oceaan zijn geworden en Japan onder zijn invloed hebben gekregen, iets wat reeds vroeger in de Japansche geschiedenis voorkwam, toen een groot rijk Korea veroverde.

Sinds 1904, de entente tusschen Frankrijk en Engeland komt hoe langer hoe meer op, de rivaliteit tusschen Engeland en Duitsland, vooral in het Turksche Rijk, waar het levensbelangen van Duitsland geldt.

De expansie van het Europeesch kapitaal wordt in den laatsten tijd zeer belemmerd. Sinds het ontstaan der Monroe-leer is geheel Amerika ervoor gesloten en in den laatsten tijd komt ook in China en Japan en in Turkije het boycotten van Europeesch kapitaal op grooten schaal voor (Hedsjaspoorweg).

Aan Duitsland is het gelukt den Bagdadspoorweg met Duitsch kapitaal te kunnen aanleggen. Dit is dus een enorm

afzetgebied voor hun kapitaal en industrieproducten. Engeland is evenwel meester in Mesopotamië tot Bagdad, een streek, die het alweer als toegangsweg naar Indië noodig heeft. Een botsing kan daar dus niet uitblijven, en waar het om zulke belangen gaat is vredelievende oplossing *onmogelijk*.

Bij de Marokko-crisis wilde Duitsland geen land in Marokko bezetten, want het wist dat dan een oorlog onvermijdelijk was en zijn vloot en vooral die zijner bondgenooten, is nog niet tegen de Fransch—Engelsche vloot opgewassen. Duitsland's bedoeling was, een strook in Afrika te krijgen ter verbinding van zijn Oostelijke en Westelijke bezittingen, om zoodoende het begin van een kolossaal Afrikaansch Rijk te vormen, iets dat Duitsland en Engeland ook daar met elkaar in botsing moet brengen.

Ten slotte komt de spr. tot de conclusie, dat een algemeene Europeesche oorlog onvermijdelijk is, zoodra Duitsland zich sterk genoeg geloofd, Engeland ter zee te kunnen weerstaan.

Deze ontzettende ramp zal slechts verhinderd kunnen worden, als het georganiseerde internationale proletariaat dan sterk genoeg zal zijn, om zijn macht te doen gelden.

A. B.

Studenten-Pers.

Onze verhouding tot Minerva.

Met eenige verwondering hebben wij kennis genomen van de wijze waarop Minerva de overbodigheid der plaatselijke bladen heeft uitgesproken en nu trachten wil die plaatselijke bladen geheel te verdringen.

Minerva zal trachten dit doel te bereiken door uitbreiding der plaatselijke rubrieken en door het overnemen (excerpeeren) van alle belangrijke artikelen uit de te bestrijden bladen!! Dit laatste vooral moet minstens eigenaardig genoemd worden.

Reeds is de Utrechtsche subredactie naar aanleiding hiervan afgetreden, zij wilde geen persconcurrentie met de Vox Studiosorum voeren.

De andere plaatselijke redacties verzekerden echter de Hoofd-Redactie haar daadwerkelijken steun.

Wij betreuren het ten zeerste dat een dergelijke concurrentiegeest in de studentenpers moest losbranden. Te meer waar zulks tot een nuttelooze wederzijdsche afbrokkeling moet leiden. Het bestaansrecht en de bloei der plaatselijke bladen is niet te ontkennen, men behoeft slechts de afgelopen jaargangen van *Propria Cunctis* en *S. W.* na te slaan om te zien hoe dwaas de beweringen van de Minerva-redactie zijn. Een scherpe concurrentiestrijd zal dan ook eerder tot een volstrekt verdwijnen van Minerva van het Delftsch tooneel dan tot een ophouden van het *S. W.* leiden.

Waar wij naast het *S. W.* echter volgaarne het bestaan gunnen aan een inter-academiaal blad, hopen wij van harte dat de Hoofd-Redactie van Minerva nog te rechter tijd op haar schreden terug zal keeren.

REDACTIE.

Boekbespreking.

Naar het levend model: DE KINDEREN VAN HUIZE TER AAR, door JEANNE REYNEKE VAN STUWE.

Zoo juist heb ik de beide deelen, waaruit dit boek bestaat, doorgelezen en mijn herinnering is nog vol van al die kleine episodes uit de kinderwereld van huize ter Aar. Scherp zie ik ze nog vóór mij, nu eens in het kamertje onder de trap, dan weer in den tuin of in de groote leeskamer, die uitzicht geeft op de Vecht. En overal bewegen zich de meisjes en jongens, die de hoofdrollen in deze tooneeltjes vervullen met dezelfde correctheid en zekerheid, alsof er niemand naar hen keek of op hunne daden en woorden lette. Werkelijk, als het er op aan komt om zoo volledig mogelijk weer te geven, wat er van het leven te zien en te hooren is, dan overtreft Reyneke van Stuwe zelfs onze meest moderne phonografen en bioscopen.

Stellen we echter hooger eischen, willen we dat een boek niet alleen vertelt, wat er in het leven te zien en te hooren valt, maar dat de figuren, die er in voorkomen, zelf leven, zoodat het mogelijk is mét hen mee te leven, hun denkbeelden en verwachtingen te deelen, dan moeten we een ander boek lezen en niet dit, al heet het ook: naar het levend model. Want de personen, die Reyneke van Stuwe

er in beschrijft zijn dood en dit is des te akeliger, omdat het bijna allen nog kinderen zijn. Wanneer we zoo nu en dan door de volmaakt juiste beschrijving van enkele tooneeltjes een oogenblik in den waan worden gebracht, met werkelijk leven te doen te hebben en we trachten dan mee te leven, dan worden we bijna dadelijk weer gedesillusioneerd door de een of andere kleine onvolmaaktheid in stijl of gedachtengang, juist zooals we bij het luisteren naar een phonograaf of het zien naar een bioscoop telkens en telkens weer tot de werkelijkheid worden teruggeroepen door het piepen van de machinerie of het trillen van den film. Wie er van houdt het kinderleven juist te zien weergegeven, zij het dan ook door levenloze automaten, die moet niet nalaten dit boek van Reyneke van Stuwe te lezen, maar als men wil genieten van het rijke leven met al zijn kleine tragische en komische omstandigheden en al zijn humor, dan zal men in „de kinderen van huize ter Aar” geen bevrediging vinden.

O. M.

Technische Hoogeschool.

Op Maandag den 8sten Januari 1912, des namiddags te drie uren, zal ter viering van den Gedenkdag der Technische Hoogeschool, in de Groote zaal van den Stads Doelen, een buitengewone Senaatsvergadering worden gehouden, waarin door den Rector-Magnificus een rede zal worden gehouden over de lotgevallen der Technische Hoogeschool in het studiejaar 1910—1911.

Tot het bijwonen van die vergadering wordt iedere belangstellende uitgenoodigd.

De Senaat der Technische Hoogeschool heeft honoris causa het Doctoraat in de Technische Wetenschap verleend aan Dr. J. Lorié, privaatsdocent aan de Rijks-Universiteit te Utrecht.

Het diploma zal worden uitgereikt in de buitengewone vergadering van den Senaat op 8 Januari 1912, 's namiddags te drie uren.

Lijst van Vergaderingen.

Vrijdag 22 Dec.: Namiddag 5 uur. Almanak-uitreiking. Gezelschap „Leeghwater”.

Donderdag 18 Jan. 1912: Lezing van den heer J. van Eyle, over: „Staal”.

Stud. Vereen. ter Behandeling van Ethische en Godsdienstige vraagstukken.

Donderdag 18 Jan. 1912: Spreker Ds. J. L. Snethlage.

Maandag 12 Febr. 1912: Spreker Dr. C. E. Hooijkaas. Onderwerp: „Gods Openbaring”.

D. S. Astronomische Vereeniging.

Vrijdag 19 Jan. 1912: Lezing van Prof. Dr. A. A. Nyland, over: „Heeft Peary de Noordpool bereikt?”

N. C. S. V.

Woensdag 21 en Donderdag 29 Febr. 1912: Lezingen van Dr. John R. Mott.

ADVERTENTIEN.

Friesche Staartklok

te koop aangeboden. Zeer netjes in orde. Slaat elk kwartier en geeft maand en datum aan.

Adres WILLEMSTRAAT 6, HOF VAN DELFT.

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

Bij de Technische Boekhandel en Drukkerij J. WALTMAN Jr. te Delft is ter perse en zal in Januari 1912 verschijnen:

LICHTE GELUIDEN

door

JAN VAN ROSSEM,

Stud. scheik. ing.

Omslagversiering van:

ADOLPHE DE ROCHEMONT.

FIRMA E. DE GROOT,
hoek VOLDERSGRACHT 33,
geeft de HOOGSTE prijzen voor gedragen kleederen. Sedert 1870 bekend onder den naam van VOGELEI.

Gem. Zit- en Slaapkamer

ter overname aangeboden, gelegen aan het Oude Delft.

Adres Bureau van dit Blad.

Het van ouds bekende adres is: _____

S. LOGCHER,

: CHOORSTRAAT 46, :

die betaalt den hoogsten prijs voor net gedragen Heerenkleeding.

D. C. M. JANSSEN,

Oude Langendijk 9.

P. Agema's Bor-Schilletjes,
per flesch f 1.75, per halve flesch f 0.90.
Tokayer, (Keppel Hesselink en Zonen),
per tonflesch f 1.60.

Prima Punch-Siropen.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**